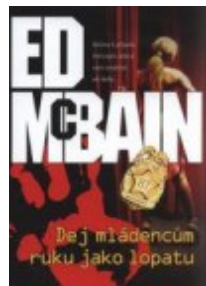

ČTENÁŘSKÝ DENÍK KNIHOVNÍKA MILDY

Ed McBain – Dej mládencům ruku jako lopatu

Vydáno 2008, čtvrté vydání, 248 stran, překlad Jan Zábrana

Netuším, co některé spisovatele k tomu vede, ale jejich obliba v pseudonymech by snad mohla být považována za drobnou úchylku, minimálně za libůstku. Edík se narodil 15. října 1926 v New Yorku a v rodném listu má napsáno Salvatore Lombino. Možná měl obavu, že se s tímto jménem těžko prosadí, takže to zkusil několikrát napravit. Jeho knihy tak můžete číst pod autorskými jmény Evan Hunter, Hunt Collins, Ezra Hannon, Richard Marsten, John Abbot, Curt Cannon a nám nejvíce známý Ed McBain. Než se podíváme na výše jmenovanou knihu, ještě snad dvě zajímavosti. Před svojí profesionální spisovatelskou dráhou prošel několika zaměstnáními. U jedné firmy například telefonicky nabízel restauracím mořské raky a mimo klasického platu prý dostával i jím nabízený produkt v naturáliích. Tento náš mnohajmenný spisovatel také napsal scénář k filmu Alfreda Hitchcocka Ptáci.

Na začátku knihy se objeví „Lady in Black“. Není od skupiny Uriah Heep a tudíž nechodí temným bojištěm, ale stojí na autobusové zastávce, kde zanechá kabelku od letecké společnosti Aerolinie Svět, nastoupí do busu a zmizí v dáli. Nebo že by to byl muž? Každopádně místní pochůzkář Genero špiznul do futrálu a zbliknul peruť (podíval se do kabelky a uviděl ruku). A od této chvíle už nastupují švestky z 87. revíru a hledají zbytek k té ruce a samozřejmě i toho porcovače. Pěkná oddechovka, ve které si přijdou na své i intelektuálněji zaměřeni čtenáři (precipitační reakce, Skin Glow, idiosynkrazie...) . Dávám 5 bodů z pěti. Přečteno 11/2017.

Citáty:

Strana 62: *Margaret Androvichová byla devatenáctiletá blondýnka, kterou by šikovní američtí romanopisci popsali slovy ztepilá a útlá. Což znamená, že to byla hubená koza. Zdrobnělina „Meg“ se na ni moc nehodila, poněvadž měřila metr sedmdesát dva a byla měkká a líbezná jak ocelový kabel.*

Strana 98: *Chlapi smrděj. Všichni smrděj. Chtěj všichni jen tu jednu věc. No nic, já jim to dávám. Ale ne tady. Poklepala si na srdce. Ne tady uvnitř, kde to má cenu.*

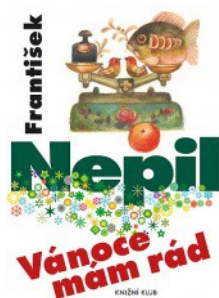
Strana 110: *Hlas měl jak tur a pohyboval se s křehkým půvabem pancéřové divize.*

Strana 138: *Bubu Bublina jukala z fotografií pohledem, který nutně přivoloval maléry.*

Případná podobnost (byť i jen zvukomalebná) se Zuzanou Bubílkovou je naprosto nevhodná. Ta přece není žádná striptýzka, že (pozn. recenzenta).

František Nepil – Vánoce mám rád

Vydáno 2015, první vydání, 93 stran

Naprostá paráda, a to včetně ilustrací Karla Franty, který bohužel letos v červenci zemřel (89 let). V této antistresové knížce se například dočtete, že vánoční cukroví se musí upéct z oštipaného, ozívaného a ohřímaného těsta, v dopise Ježíškovi je i vzkaz pro naše politiky (marnost nad marností) nebo, že čert stresuje děti svou nedostatečnou domestikací a nepatrnou sociální adaptabilitou (Mistře Františku, Vy si ale v těch podobenstvích troufáte!). Další velkou pravdou zde uvedenou je, že maminkino cukroví bylo a vždycky je jen jedno. Naprosto nenapodobitelné, i když se sebevíc budete snažit dodržet recept. Například slepované (pro nezalce linecké) od mé maminky bych poznal mezi dalšími 58 slepovanými. A to je léty prověřený fakt. V knížce je i jedno místo, kdy jsem (proč to nepřiznat) panu Nepilovi malinko záviděl, ale zároveň mu to z celého srdce přál. Do svého domu ho totiž na Štědrý den pozval sám Jan Werich. Byla to taková jeho tradice, které se zúčastňovali lidé, s nimiž ten rok spolupracoval. Přišel k němu tenkrát například Jiří

Trnka, Rudolf Hrušínský nebo František Filipovský. No, jen si to představte. Schoulit se tam někde v koutku, tiše pozorovat, poslouchat a být. Hodnocení: naprosto mimo stupnici. Děkuji Vám Mistře za pohazení na duši. Přečteno 11/2017.

Citáty: Nic, nula, zero. Nebudu přeci opisovat celou knížku.

Cormac McCarthy – Dítě Boží

Vydáno 2009, první vydání, 180 stran, překlad Bronislava Grygová

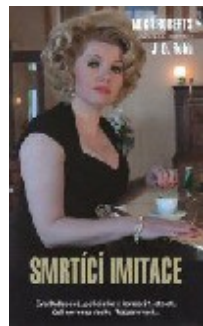
Upozornění! Tato kniha není vhodná pro děti a mládež. Takže, vyčůrat, pomodlit a bez pohádky spát. Pro všechny ostatní. Připomíná mi to koncertní verzi skladby „Smoke on the Water“ od skupiny Deep Purple, kterou hráli spolu se symfonickým orchestrem roku 2011 v Montreux (Švýcarsko). Fanoušci této kapely jistě ví, že tato skladba byla inspirována požárem, který zapálil světlicí fanoušek Franka Zappy v jednom místním kasinu roku 1971. Na začátku taková decentní brnkačka, a pak šup mu (čti džig mu) prášek. Nářez. Vzhledem k tomu, že hlavní postava knihy Lester Ballard je mimo jiné nekrofil, není tato kniha asi úplně pro každého, byť dospělého čtenáře.

Slabším povahám se totiž může stát, že jim tato kniha zamotá hlavu jako desátá becherovka. Občas jsou tam momenty, a to mi věřte, u kterých by se nesmál ani Patrik Hartl. Pravda ovšem většinou není tak jednoduchá, jak se může na první pohled jevit a lidská psychika je složitá a zranitelná. Bohužel pak za činy blízkých, kteří vás měli chránit a milovat, může zaplatit někdo úplně cizí a nevinný. Pokud si na vás někdy zasedne depka a budete rýt držkou v zemi (jak praví klasik KK), mrkněte se na toto video: <https://www.youtube.com/watch?v=jmaV6g0Z65k>. Tu sílu máte v sobě i vy. Hodnocení: pro odvahu spisovatele a popis přírody dávám 3 body. Přečteno 11/2017.

Citáty: Tentokrát vynechám. Je to útlá knížka, takže s trochou odvahy čtěte.

Nora Roberts (píšící pod pseudonymem J. D. Robb) – SMRTÍČÍ IMITACE

Vydáno 2008, první vydání, 285 stran, překlad Michaela Dorfman

New Yorkem se prochází zrůda napodobující činy známých sériových vrahů (Jack Rozparovač, Bostonský škrtič a Ted Bundy). Poručík Eva Dallasová a další mají plné ruce práce s vyšetřováním.

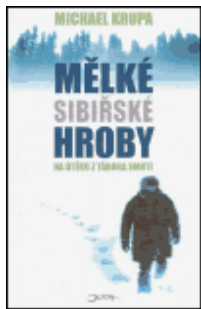
Detektivka s prvky sci-fi, odehrávající se v roce 2059. Většinou jde ale pouze o androidy pomáhající v domácnosti a některé vymyšlené dopravní prostředky, takže by to neměl být problém ani pro nemilce sci-fi. Našel jsem ale jednu dost trapnou chybu při vyšetřování. Vrah se sádrou na zdravé ruce naláká oběť pomocí notoricky známého triku z jiné, neméně notoricky známé detektivky, do své dodávky tím, že předstírá potíže při nakládání pohovky. Když dostane oběť do auta, tak ji začne mlátit sádrou do hlavy. Ta se však brání a nastříká mu obranný sprej do obličeje a spustí alarm. Násilník uteče a vyšetřovatelé v čele s Evou Dallasovou dál přemýšlí, kdo ze čtyř podezřelých je pachatelem. Samozřejmě nejjednodušší způsob by byla okamžitá prohlídka očí podezřelých a již dnes jsou spreje, které „označují“ pachatele a dají se pomocí infra lehce ověřit. Zde se ale nic takového nestane. Jinak ale se kniha četla lehce a dávám jí 3,5 bodu z 5. Přečteno 11/2017.

Citáty:

Strana 160 – *Princ na bílém koni nemůže být někdo, koho v dětství matka otloukala poté, co si to rozdala s klientem.*

Strana 160 – *Minulost je vždycky součástí přítomnosti.*

Strana 212 – *Ženské jsou hrozné. Když se na někoho zaměří, říkají si „ten se mi líbí, toho chci“. A tak to taky udělají. Pak stráví zbytek toho vztahu tím, že se ho snaží změnit. A když se jim to povede, tak už je nezajímá, protože ... no hádejte? Už to není ten pravý.*

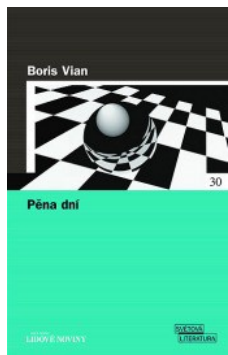

Podtitul knihy zní: „*Na útěku z tábora smrti*“. Příběh z druhé světové války vypráví o muži z chudé polské rodiny, který prožije válku v nelidském systému stalinského Ruska. Rusové ho zatkli, obvinili ze špionáže a odsoudili k deseti rokům galejí jako německého špiona. Přežil transport přes celé Rusko a posledních 200 km do lágru Pečora musel ujít s pouty na rukou i na nohou připoután ke svým spoluvězňům. Kdo nemohl dál, byl vysvlečen do naha a ponechán napospas vlkům, v lepším případě zastřelen. Dozorci si jeho oděv brali sebou jako důkaz o množství přepravovaných vězňů. Je to fakt síla a tuto knihu bych dal jako povinnou četbu. Vřele doporučuji a nemohu jinak, než dát 5 bodů. Přečteno 11/2017.

Citáty: I tentokrát vynechám. Je prostě třeba přečíst celé a zamyslet se.

Boris Vian – Pěna dní

Vydáno 2005, čtvrté vydání, 173 stran, přeložil Svatopluk Horečka

Taky to děláte? Aby nedošlo k omylu. Myslím tím, že pokud je v knize nějaké pro nás podivné jméno či příjmení, tak si ho přizpůsobím. Například norské příjmení Steensen předělám na Stín či Sen nebo v této knize dámě Chloé říkám Olée. Ta má v pravé plíci leknín (jak jistě tušíte o botaniku zde zřejmě nepůjde). V knize jsou dále, mimo jiných, i profesor Mišmaš a ošetřovatelka Mrška. Zde ale úpravy netřeba. Možná vás v tuto chvíli napadlo upravit příjmení pana spisovatele předponou, což by ovšem bylo hrubé a neuctivé. Na druhou stranu je ale docela možné, že by se nad tím pan Vjan (tak se to čte) ani nepozastavil. Byl to totiž poněkud nekomfortní pán. Působil například v kolegiu patafyziky. Samozřejmě to nemá nic společného s nepadnoucí obuví. Šlo o vědu, zabývající se imaginárními řešeními, to je věcmi nadřazenými metafyzice. Pokud už teď máte v mozku krapet mišmaš, tak je správný čas se začít. Asi je to ostuda, leč toto byl můj první Vjan. Hodlám to v příštím roce napravit, neboť názvy některých jeho knih jsou docela lákavé: Červená tráva, Flandáková koupel nebo Motolice a plankton.

Úžasný je hned úvod knihy, ve kterém je popisováno stolování k večeři. Pokud jste ale četli knihu Samomluvy Miroslava Macka, tak máte náskok a není třeba se ničeho obávat. Jen je třeba si zvyknout na pár drobností – třeba, že ubrus musí barvou ladit s kobercem a tak. Popojedem.

Na rovinu a bez obalu přiznávám, že toto dílko rozhodně není žádná Babička od Barbory Novotné, a že bez marihuany, toluenu nebo lysohlávek v sobě, v sobě (no fajn) musíte hodně potlačit ratio (čti ráció). Hned si šňupnem pár příkladů, abyste chápali o co go.

Citáty:

Jen se odvážil vstoupit na led, hned musel hbitě uskočit po dvou dřevěných schodech zpátky, aby neupadl: jakási bruslařka totiž udělala velkolepou orlici a na její závěr upustila velikánské vejce, které se rozpláclo Colinovi u nohou. Strana 19

Bolelo ho nějak v zádech. Když dorazil dolů, pochopil proč, neboť z límce u kabátu vytáhl celou tyč. Strana 31

Domovnice seděla u vchodu a kolébala se v samočinné houpací židli, jejíž motor vydával petardy v polkovém rytmu. Byl to zastaralý typ. Strana 83

Rázně ulomil koneček jednoho slunečního paprsku, který směřoval Chloé přímo do oka. Ten se ochable stáhl zpátky a začal se procházet po nábytku v pokoji. Strana 100

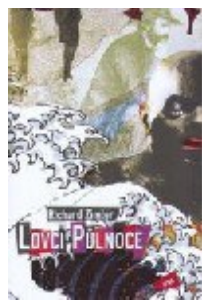
„Svůj nejsvětější čas trávím tím, že jej dělám tmavým,“ řekl Colin. Strana 121

Na závěr si něco řekněme o závěru páně spisovatelově. Napsal román s názvem „*Naplivu na vaše hroby*“, který mu na jednu stranu přinesl finanční nezávislost, na straně druhé zemřel na srdeční selhání při promítání filmové verze, a to ve věku pouhých 39 let. Stalo se 23. června roku 1959.

Hodnocení – Pokud máte gativní vztah k nekomerčnímu stylu (včetně literární tvorby), tak se vám to snad bude líbit. Přečteno 11/2017.

Richard Zimler – Lovci Půlnoce

Vydáno 2007, první vydání, 486 stran, překlad Kateřina Novotná

Hrdina příběhu John Zarco Stewart je inteligentní chlapec s talentem pro učení se cizím jazykům, a který se kamarádí se staršími dětmi. Jeho kámoši mají brzy problémy s pubertou, které John ještě úplně nechápe. Jsou také z jiné společenské vrstvy, a toto vše dohromady způsobí tragédii, při které se jeho nejlepší přítel Daniel utopí. Hlavní hrdina díky těmto zážitkům trpí depresemi a chce se zabít. Vyléčí jej až otcův přítel, uprchlý černý otrok, zvaný Půlnoc (křovák). Ten pak žije několik let ve Stewartově rodině a svým vlivem se podepíše na všech jejích členech.

Půjčuji knihy už od roku 2002, takže vím, že hodně lidí si knihy vybírá nejen podle jim známého a oblíbeného spisovatele, ale bohužel často i podle obalu. Je to v nás možná nějak uložené v podvědomí a taktéž to používáme při setkání s cizí osobou. Podle této teorie by někteří po téhle knize asi nesáhli, a to by byla obrovská škoda. Dávám 5 (na druhou) bodů. Dík patří i výše zmíněné překladatelce. Přečteno 11/2017.

Citáty:

Strana 71 – *Neodpověděla, ale já svým slovům věřil; měl jsem se teprve dozvědět, že ke komnatám, které jsme zdělili, nemáme vždycky klíče.*

Strana 71 – *A jak mě život mnohokrát poučil, touha vrátit se do šťastnějších časů nám propůjčuje zaslepenou odvahu.*

Strana 109 – *Chcete-li se dozvědět, kam až může sahát vděčnost, zeptejte se matky, které někdo zachránil dítě.*

Strana 239 – *Jak potvrdí každý, kdo žil v manželství dlouho, zásadní je přizpůsobit se vždycky po pár letech změnám v našich milovaných, a jestli chcete, mlčky souhlasit s tím, že si je znovu vezmete.*

Strana 243,244 – *Chvilé, kdy konečně dokážeme naplno prožívat vlastní jedinečnost, je opojná, a já měl nyní dostatek sebedůvěry, abych se tak choval.*

Strana 271 – *Poslyš, Johnne, tajemství ale nejsou jako smrtelní lidé – můžou být nebezpečná dvacet, padesát i sto let potom, co byla svěřena.*

Strana 484 – *Myslíš, že by někomu mohl chutnat kámen?*

Porozumět poslednímu citátu mohou jen ti, kteří knihu četli. Vám ostatním radím jediné – čtete a pochopíte.

Miroslav Horníček – Listy z Provence

Vydáno 2016, třetí vydání, 133 stran

Tak tuto knihu bych naopak jako povinnou četbu rozhodně nedoporučil. Abyste ji (ze svého pohledu) pochopili a skutečně vychutnali, tak se k ní prostě musíte pročíst, dospět, dozrát. A to ještě není vše. Je třeba ji číst v klidu, příjemně naladěni a s otevřenou duší a myslí. Číst pomalu a vracet se. No a pokud si k ní ještě otevřete francouzské červené (nejlépe Côtes de Provence rouge nebo dokonce Châteauneuf-du-Pape), tak už to bude jistě takřka dokonalé.

A nyní již ke knize samotné. Obsahuje mimo jiné fiktivní dopisy d'Artagnanovi, Panně orléánské, Tartarinovi z Tarasconu, Daudetovi, Frédéricu Mistralovi, Paulu Cézannovi, Vincentu van Goghovi a Gérardu Philipovi. Jediný, který by mu reálně (svého času) mohl odepsat, byl Gérard Philip. Dokonce se s ním setkal v Praze a společně přednášeli v divadle básně. Tato historka je parádní a hodně napoví o mistrovi Horníčkově... A možná přijde i truvér! Bez zaváhání dávám 5 bodů. Přečteno 11/2017.

Citáty:

Strana 76: *Každá lidská činnost zahlédnuta jinými může se někdy jevit lehounce směšná, či dokonce až směšně lehounká.*

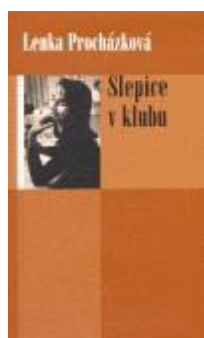
Strana 100: *Ale člověk je člověk, je plný strachů, je mu odepřena sladká nevědomost, přesladká jistota růstu. Pochybuje. Tápe. Ztrácí směr a neví. Přehluchoce, přebolestně neví.*

Strana 106: *Jenom nepokorný se domnívá, že velikost je v přesunování, jen pyšnému se zdá málo vyslovit jsoucí, předat vzkaz.*

Strana 114: *Každý má svůj povrch. A povrch mají také rodiny. A city. I láska má svůj povrch, který se jeví těm, kdo ji cítí, těm milujícím i jejich okolí. Je povrch smutku, povrch nadšení. Povrchem se myslí, cítí, vnímá – rozkoš i Bůh. Znají už navzájem své povrchy, znají i povrch svého kraje. Možná že občas a pouze nezřetelně, pouze letmo zahlédnou i cosi v hloubce – pod povrchem lásky blýskne vášeň a pod povrchem rodinného štěstí zášť. Je to jen letmé zahlédnutí a vždycky se leknou; vždycky sklopí zrak.*

Lenka Procházková – Slepice v klubu

Vydáno 2007, první vydání, 136 stran

Někdy jablko ze stromu vůbec nespadne. V tomto případě s tím ale nebyl problém, právě naopak. Spisovateli Janu Procházkovi a jeho manželce se narodila budoucí spisovatelka dětské literatury Iva Procházková a tři roky před ní spisovatelka recenzované knihy Lenka Procházková. Výše uvedená kniha je souborem jedenácti (jak je uvedeno v tiráži) milostných a erotických povídek. Dle mého subjektivního názoru je opravdu erotická pouze jedna (Dvě věty z dialogu). Z celé knihy mám dojem, že paní spisovatelka má asi smůlu na partnery, protože chlapi jsou buď nevěrníci, ňoumové nebo fest chlastají. A dojde i na facky. Za tu jednu opravdu erotickou povídku, blues a podzimní polobotky dávám tři bludišťáky. Přečteno 11/2017.

Citáty:

Strana 8: *Blues pomalu přešlapoval bytem, na židli kouřil čerstvý půllitr svařeného vína. Připadalo jí, že voní krchovem.*

Strana 73: *...až léto otupí a unaveně vklouzne do polobotek podzimu.*

Strana 119: *Za oknem řídce poletoval sníh, ale poledním chodcům to nevadilo, kráčeli pomalu mezi vločkami, první sníh je událost a ne nečas.*

Hezké chvíle s dobrou knihou přeje Miloslav Kuběna, knihovník.